

Arrest

nr. 260 669 van 15 september 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. VANDENBROUCKE
en H. BOURRY
Steenakker 28
8940 WERVIK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 juni 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 17 juni 2021 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juli 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaten D. VANDENBROUCKE en H. BOURRY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker vroeg op 18 november 2015 internationale bescherming aan. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weigerde op 5 oktober 2017 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 213 099 van 28 november 2018.

1.2. Een volgend verzoek om internationale bescherming werd door de Commissaris-geeraal onontvankelijk verklaard op 28 januari 2021 en verworpen door de Raad bij arrest nr. 257 833 van 8 juli 2021.

1.3 Op 17 juni 2021 werd een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering genomen. Verzoeker werd gerepatrieerd op 6 juli 2021.

1.4. Op 17 juni 2021 werd eveneens een inreisverbod van drie jaar opgelegd. Dit is de thans bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"(...)

INREISVERBOD

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : S.

voornaam : H.

geboortedatum : [...]

geboorteplaats : [...]

nationaliteit : [...]

alias: S. H. [...]; S. H. [...]; S., H. [...]; S., H. [...]

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied. Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België. De beslissing tot verwijdering van 16/06/2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan;

x 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd;

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggedrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: alias: S. H. [...]; S. H. [...]; S., H. [...]; S., H. [...]

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 06.05.2021 dat hem betekend werd op 10.05.2021. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Uit analyse van de Eurodacdatabank blijkt dat de betrokkene in het totaal zeven verzoeken om internationale bescherming heeft ingediend. Vier in België, één in Bulgarije en twee in Duitsland.

Er bestaat een risico op schending van de openbare orde;

Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens aanranding van de eerbaarheid en poging tot diefstal: (PV [...] en [...] van de politiezone van PZ Brussel Hoofdstad Elsene. Gezien het gewelddadige en winstgevend karakter van deze feiten kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Om de volgende reden gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.

Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens aanranding van de eerbaarheid en poging tot diefstal: (PV BR.32.LL.052290/2021 en BR.18.LL.050443/2021 van de politiezone van PZ Brussel

*Hoofdstad Elsené. Gezien het gewelddadige en winstgevende karakter van deze feiten kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.
(...)”*

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“A. Schending van art. 8 EVRM

1. Artikel 8 van hetzelfde Verdrag bepaalt : « 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen ».

Het artikel 8 van het EVRM omvat niet alleen het recht van ieder persoon op respect van zijn familiaal leven in strikte zin, maar eveneens van het privéleven.

Het opleggen van een inreisverbod aan verzoeker maakt op onbetwistbare wijze een inmenging uit in het uitoefening van de rechten beschermd door dit artikel.

Het privéleven van verzoeker wordt op ernstige wijze verstoord door het inreisverbod. Verzoeker wordt niet alleen de toegang tot het Belgisch grondgebied onzegd. Tevens wordt hem de toegang geweigerd tot alle andere landen die het Schenenacquis ten volle toepassen. Het recht om op een duurzame wijze contact te hebben met zijn Belgische en Europese kennissen wordt hem ontnomen

Het alinea 2 van het artikel 8 van het EVRM somt de voorwaarden op waaraan een inmenging in de uitoefening van het recht op privéleven en familiaal leven moet voldoen.

Een dergelijke inmenging is niet toegestaan dan op voorwaarde dat :

- zij “bij de wet is voorzien”,*
- zij één van de legitieme doelstellingen nastreeft die worden opgesomd: bescherming van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van rechten en vrijheden van anderen en*
- dat zij “in een democratische samenleving nodig is”,*
-

Een inmenging is dus enkel gerechtvaardigd als wanneer een van de legitieme doelstellingen toegelaten door het Verdrag wordt nagestreefd maar ook enkel wanneer zij “noodzakelijk is in een democratische samenleving.

Het artikel 8 van het EVRM stelt er zich dus niet mee tevreden om de Staat te verplichten tot een verplichting van niet-inmenging, maar legt eveneens positieve verplichtingen op.

Zie het arrest Rees van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 17 oktober (Serie A, n° 106, p. 15, par. 37) : om de draagwijdte van de positieve verplichtingen te bepalen die rusten op de Staat moet een rechtvaardig evenwicht worden gevonden tussen het algemeen belang en de belangen van het individu zodat de criteria geformuleerd in het artikel 8, alinea 2 erg nuttige indicaties bieden;

Deze vereiste van proportionaliteit verplicht tot het zoeken van een rechtvaardig evenwicht tussen het respect van de individuele rechten die in spel zijn en de bescherming van de specifieke belangen waarop de inmenging zich baseert.

Door te preciseren dat de eventuele inmenging van de Staat noodzakelijk moet zijn in een democratische samenleving, legt het EVRM een criterium op van noodzaak;

Dit houdt in dat de inmenging gebaseerd moet zijn op een hoge sociale noodzaak en proportioneel moet zijn ten aanzien van het nagestreefde legitieme doel;

Bij de beoordeling van een inreisverbod moet er rekening gehouden worden met de criteria van adequaatheid en proportionaliteit die de volledige motivering van de genomen administratief beslissing rechtvaardigen, wat niet het geval is in onderhavige geval;

In onderhavig geval, zelfs indien een inreisverbod voorzien is door het artikel 74/11 van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, en wanneer zij een legitieme doelstelling nastreeft (de toegang tot het grondgebied controleren), dan moet er toch vastgesteld worden dat zij niet "noodzakelijk is in een democratische samenleving";

In onderhavig geval is de maatregel die verzoeker treft plots genomen en wordt deze niet gerechtvaardigd op geen enkele wijze.

Verzoeker wijst erop dat het begrip privéleven niet gedefinieerd wordt door artikel 8 van het EVRM. Het Hof onderstreept dat het een breed begrip is en het niet mogelijk, noch noodzakelijk is er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). Het Hof benadrukt dat artikel 8 eveneens het recht beschermt om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (EHRM 29 april 2002, Pretty t. Verenigd Koninkrijk, nr. 2346/02, § 61, 2002-III; EHRM 12 september 2012, Nada/Zwitserland (GK), § 151; EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en anderen/België, § 123) en dat deze term soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu opneemt (EHRM 7 februari 2002, Mikulic t. Kroatië, nr. 53176/99, §53, 2002-I). Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip "privéleven" in de zin van artikel 8. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat in het kader van de verwijdering van een gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op een privéleven (eigen vertaling EHRM 18 oktober 2006, Uner t. Nederland, nr. 46410/99, § 59).

Verwerende partij beperkt zich tot de vaststelling dat verzoeker geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België heeft. Deze analyse is onvoldoende. Verzoeker erop dat geen enkel onderzoek werd gevoerd naar het feit dat verzoeker binnen de Schengenzone enig privéleven zou hebben, nu het inreisverbod evenzeer van toepassing is in de lidstaten die het Schengenacquis ten volle toepassen.

De motivering van de bestreden beslissing toont bovendien niet aan dat de overheden bezorgen hebben genomen om een rechtvaardig evenwicht tot stand te brengen tussen het nagestreefde doel en de ernst van de aantasting van het recht van verzoeker op respect van zijn privé- en familiaal leven;

In dit geval schendt de bestreden beslissing op totaal disproportionele wijze het recht op een privéleven van verzoeker en het respecteren van zijn familiaal leven.

Zodoende is de Belgische Staat op ernstige wijze te kort gekomen aan diens verplichtingen voortvloeiende uit de internationale verbintenissen die zijn aangegaan en meer in het bijzonder ten aanzien van het artikel 8 van het EVRM .

B. Schending van 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, schending art. 6 EVRM en de artikelen 62 en 74/11 van de Vreemdelingenwet en de zorgvuldigheidsplicht.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe

bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Verzoeker kent de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen kent zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Verzoeker is evenwel de mening toegedaan dat er sprake is van schending van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222)

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende omtrent het inreisverbod:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen : 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden. De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. (...)”.

In casu werd aan verzoeker een inreisverbod o.a. opgelegd omdat “verzoeker betrappt werd op het plegen van een diefstal”. Deze vaststelling is luidens de bewoordingen van de bestreden beslissing evenzeer de reden om de duur van het inreisverbod te bepalen op drie jaar.

De vraag die zich derhalve stelt is of deze motivering afdoende is, in het licht van artikel 74/11, §1, eerste lid, dat bepaalt dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Verzoeker verwijst naar een arrest van de RvV nr. 186 970 van 18 mei 2017:

De Raad kan enkel nogmaals beklemtonen dat artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet voorschrijft dat alle omstandigheden eigen aan het geval in rekening worden genomen bij het bepalen van de duur van het op te leggen inreisverbod (cf. Parl. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23), zodat de inbreuken op de openbare orde en de belangen van immigratiecontrole moeten worden afgewogen tegen andere specifieke elementen die relevant zijn om de geldingsduur van het inreisverbod vast te stellen

Uit de parlementaire voorbereidingen, waarin wordt verwezen naar de Terugkeerrichtlijn, blijkt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Er dient in casu te worden vastgesteld dat - in het licht van artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet - niet afdoende werd gemotiveerd over de duur van het inreisverbod. Er wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met zijn recht op een privéleven van verzoeker binnen het grondgebied van de staten die het Schengenacquis te volle toepassen. Tevens wijst verzoeker erop dat hij alles in het werk stelt om de nodige documenten te bekomen om alsnog in België een legaal verblijf te krijgen..

Er wordt ook op geen enkele wijze rekening gehouden met het feit dat er niet eens sprake is een veroordeling is. Het principe dat iemand onschuldig is zolang hij niet veroordeeld is, wordt niet in aanmerking genomen. Er wordt geen rekening met het feit dat hij geen strafrechtelijke voorgaanden heeft.

Van een individueel onderzoek is evenmin sprake.

Verweerder motiveert dat geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan omdat er een risico op onderduiken bestaat.

Het is verzoeker onduidelijk of verwerende partij zich baseert op het argument dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. Alleszins wordt geen duidelijkheid geschapen over welke beslissing dit dan wel zou gaan.

Voor het risico op onderduiken wordt verwezen naar het punt 3° van art. 1,§2 Vreemdelingenwet volgens hetwelk er een risico bestaat op onderduiken indien "de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen"

Op basis daarvan wordt in de beslissing gemotiveerd dat er in het termijn geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt gegeven en dat verzoeker moet teruggeleid worden naar de grens.

Verzoeker wijst erop dat hij heden nog in procedure is. Op 30.06.2021 is een zitting gepland op de RvV met betrekking tot zijn volgend verzoek tot internationale bescherming. Verzoeker wacht op heden de uitkomst van zijn verblijfsprocedure af. Het lijkt verzoeker een essentieel rechtsbeginsel dat hij de uitkomst van de procedure kan afwachten."

3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de bovengenoemde wet, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze is genomen. De motieven die aan de basis liggen van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in de beslissing gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

3.3. Waar verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële

motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. Het eveneens geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.4. In een eerste middelonderdeel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing zijn gezins- en privéleven niet respecteert. Het staat niet ter betwisting dat het *in casu* gaat om een situatie van eerste toelating tot verblijf op het grondgebied en dat verzoeker zich er steeds van bewust was dat het opgebouwde privé- en gezinsleven precair was. Er worden geen enkele concrete elementen voorgelegd waaruit kan worden afgeleid dat verzoeker daadwerkelijk een gezins- of privéleven heeft opgebouwd in België. Hij toont niet aan dat er *in casu* hinderpalen zijn die een terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf in de weg staan en die tot een positieve verplichting zouden leiden in hoofde van de Belgische Staat. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.5. Met betrekking tot de duur van het inreisverbod betoogt verzoeker dat er rekening gehouden dient te worden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De bestreden beslissing is volgens verzoeker niet afdoende gemotiveerd. Verzoeker voert aan dat hij alles in het werk stelt om de nodige documenten te bekomen om een legaal verblijf te verkrijgen. Daarenboven betoogt verzoeker dat hij nog niet veroordeeld werd en wijst hij op het vermoeden van onschuld.

Artikel 74/11, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat ten aanzien van verzoeker een proces-verbaal werd opgemaakt wegens aanranding van de eerbaarheid en poging tot diefstal. Verweerder motiveert dat gezien het gewelddadige en winstgevend karakter van deze feiten er kan worden geconcludeerd dat verzoeker de openbare orde kan schaden. De Raad herinnert eraan dat het vermoeden van onschuld het bestuur niet belet op grond van een eigen onderzoek maatregelen te nemen ter vrijwaring van de openbare orde, ook al hebben de desbetreffende feiten nog geen aanleiding gegeven tot een strafrechtelijk veroordeling. Er dient tevens te worden opgemerkt dat uit het betoog van verzoeker niet kan worden afgeleid dat hij de feiten die aan de grondslag liggen van het proces-verbaal betwist.

De Raad dient vast te stellen dat verweerder bij het bepalen van de duur van het inreisverbod zich echter niet enkel baseert op het voormeld proces-verbaal. Er wordt uitdrukkelijk rekening gehouden met het geheel aan elementen die eigen zijn aan de zaak. Zo wordt er tevens op gewezen dat in het bevel om het grondgebied te verlaten, dat gepaard ging met de onderhavige beslissing, geen termijn voor vrijwillig vertrekt werd toegestaan omdat er sprake is van een risico op onderduiken. Er wordt verduidelijkt dat verzoeker in het kader van zijn verzoeken om internationale bescherming gebruik maakte van meerdere identiteiten en daarenboven meerdere verzoeken om internationale bescherming indiende, namelijk vier in België, één in Bulgarije en twee in Duitsland, die allen aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing. Deze feiten worden geenszins betwist door verzoeker. Vervolgens motiveert de bestreden beslissing dat verzoeker geen gevolg gaf aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 6 mei 2021. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij betoogt dat de bestreden beslissing niet verduidelijkt aan welke verwijderingsmaatregel hij zich niet gehouden heeft, aangezien er uitdrukkelijk verwezen wordt naar het bevel van 6 mei 2021.

Op basis van de voorgaande elementen acht de Raad het niet kennelijk onredelijk of disproportioneel om een inreisverbod op te leggen van drie jaar, minstens maakt verzoeker het tegendeel niet aannemelijk. Er wordt wel degelijk rekening gehouden met de elementen die eigen zijn aan de onderhavige zaak. Waar verzoeker betoogt dat hij *“alles in het werk stelt”* om een legaal verblijf te bekomen, kan op basis van dit argument niet worden geconcludeerd dat verweerders beoordeling kennelijk onredelijk is. Wat betreft verzoekers privéleven blijkt uit analyse zoals hoger dat verzoeker niet

aannemelijk maakt dat hij een privéleven heeft opgebouwd in België. Waar verzoeker aanvoert dat hij een beroep indiende tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen waarbij zijn verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard werd, dient te worden opgemerkt dat dit beroep bij arrest van 8 juli 2021 met nummer 257 833 werd verworpen.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend eenentwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT